

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně:

Z. Š.
bytem X

proti

žalované:

Česká advokátní komora
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2024, č.j.: 10.01-000604/23-0002,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Rozhodnutím žalované bylo podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), rozhodnuto o žádosti žalobkyně ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

1. 12. 2023 o určení advokáta k poskytnutí právní služby de ust. § 18c zákona o advokacii tak, že se žalobkyni advokát k poskytnutí úplatné právní služby neurčuje. Žalobkyně žádala o určení advokáta k zastoupení v řízení před Nejvyšším soudem ČR o dovolání proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. 16 Co 52/2023-43.
2. Podle napadeného rozhodnutí žalované stěžejním důvodem nevyhovění žádosti, a to z důvodu, že mělo jít o zastoupení v civilním sporu, bylo, že žalobkyně sice v žádosti uvedla jména alespoň dvou oslovených advokátů, kteří jí odmítli poskytnout požadovanou právní službu, avšak nedoložila, že tito advokáti nepřevzali její právní zastoupení, čímž nesplnila podmínky § 18 odst. 2 a § 18c odst. 3 zákona o advokacii.

II. Žaloba

3. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že k poskytnutí právní služby oslovila 2 advokáty formou SMS zprávy a v žádosti uvedla jejich jména. V doplnění žádosti ze dne 1.12.2023 pak uvedla, že oslovení advokáti odmítli její právní zastoupení telefonicky, resp. osobně, a to včetně písemného potvrzení této skutečnosti. Oslovenými advokáty byli Mgr. Krejčí a Mgr. Poloček uvedení v žádosti, kteří reagovali na oslovení žalobkyně formou SMS dne 30. 11. 2023 odmítnutím telefonicky, resp. osobně. Odkázala na dřívější rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2023, č. j. 10.01-000299/23-002, kterým ji byl advokát určen pro jiné řízení o dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 57 Co 109/2022-460 pouze na základě uvedení dvou jmen advokátů, kteří odmítli v té věci právní službu poskytnout, aniž by bylo přiloženo potvrzení o této skutečnosti.
4. Žalobkyně dále v žalobě nesouhlasila s odkazem žalované na rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 15A 73/2021-31 a 17A 93/2022-42, které mají postup žalované potvrdit. Žalobkyně má za to, že tyto rozsudky se týkaly rozhodování žalované o neurčení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby. Nadto žalovaná v napadeném rozhodnutí ze dne 5. 1. 2024 neobjasnila, proč se odchýlila od svého postupu v jiných případech, např. v již uvedeném rozhodnutí ze dne 30. 6. 2023.
5. Žalobkyně nesouhlasila ani s dalším důvodem pro neurčení advokáta, asice, že neprokázala, že nesplňuje podmínky dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii když nepředložila pravomocné rozhodnutí soudu o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce. Podle žalobkyně tento názor žalované nemá oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 260/2003-37.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a žádala přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve zpochybnila včasnost podané žaloby, když vycházela z toho, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 15.1.2024. a žaloba je datována dnem 15.3.2024 (ten den připadl na pátek, který byl dnem pracovním), přičemž je na správním soudu, aby posoudil, zda žaloba byla k soudu podána včas. Dle zjištění žalované věc u Městského soudu v Praze napadla až 20.3.2024, o čemž svědčí i podací razítko na textu žaloby, která byla žalované doručena. Pokud byla žaloba podána opožděně, žalovaná navrhla, aby žaloba byla odmítnuta dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
8. K podstatě věci žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnula průběh správního řízení, poukázala na změnu právní úpravy institutu určování advokáta za úplatu

v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023 a následně popřela oprávněnost podané žaloby s odkazem na neodpovědnost žalobkyně stran jejího přístupu k soudu.

9. Žalovaná uvedla, že důvodem nevyhovění žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby právní služby byla skutečnost, že žalobkyně jednak neosvědčila nemožnost zajištění si právní služby způsobem stanoveným v zákoně o advokacii dle jeho ust. § 18 odst. 2 ve spojení s právní úpravou příslušného procesního soudního předpisu, jednak že nedoložila pro řízení o žádosti své tvrzení o tom, že žádanou právní službu jí odmítli poskytnout alespoň dva jí oslovení advokáti dle ust. § 18c odst. 3 zákona o advokacii. Žalovaná poukázala na nedpovědnost žalobkyně stran jejího přístupu k soudu, ke správnímu orgánu a na nerespektování principu vigilanti bus iura. Uvedla, že pokud žalobkyně chce být tak procesně aktivní vůči soudní moci, a podávat desítky, spíše stovky žalob proti nejrozumnějším subjektům práva, má si pro zajištění právní pomoci volit tu nejpřirozenější cestu, tj. advokáta si pro právní službu zvolit, a nespolehat na to, že bude úspěšná vůči soudům se žádostí o ustanovení zástupce pro řízení z řad advokátů, resp. vůči žalované se žádostí o určení advokáta k poskytnutí právní služby. Instituty ustanovení a určení musí zůstat procesními postupy spíše výjimečnými, a nikoli (pro konkrétní žadatele) postupem pravidelným, ve vnímání žalobkyně skoro až nárokovým. To, co nyní uvádí žalobkyně v žalobě, měla předložit žalované v řízení o její žádosti o určení advokáta – rozumí se odmítnutí oslovených advokátů k poskytnutí poptávané právní služby. Žalobkyně již ví z mnoha dalších řízení, která iniciovala svými žalobami proti žalované, kdy napadá rozhodnutí o neurčení advokáta k poskytnutí právní služby, že nemusí předkládat potvrzení advokátů (ve smyslu listiny) o odmítnutí poptávané právní služby, ale ono odmítnutí může prokazovat jakkoli, například zprávami SMS (ve směru od advokáta k žalobkyni, kdy by jí poptávanou právní službu odmítli poskytnout...) nebo takovým důkazem přípustným procesním předpisem, který by prokazoval tvrzení žalobkyně o odmítnutí „telefonicky“, či odmítnutí „osobně“, ovšem žádný takový důkaz žalobkyně k žádosti nepřiložila.
10. Žalovaná dále uvedla, že zákonodárce nezměnil (ani Nález Ústavního soudu ve věci sp.zn. Pl.ÚS 44/21 se nedotkl) znění ust. § 18 odst. 2 zákona o advokaci. Tedy platí doposud, že ten, kdo právní službu poptává, si má advokáta zvolit, a má-li žadatel za to, že si nemůže dovolit advokáta zvolit, má se obrátit na příslušný soud se žádostí o ustanovení advokáta (to neplatí pro řízení o ústavní stížnosti a pro správní řízení, resp. pro řízení před orgány veřejné správy, ve smyslu ust. § 23 odst. 3 ZA ve spojení s ust. § 18c odst. 3 zákona). Není-li žadatel úspěšný se žádostí o ustanovení zástupce pro řízení, může se obrátit na žalovanou se žádostí o určení advokáta k poskytnutí právní služby. Žalobkyně v podané žádosti neuvedla nic k otázce, zda si právní zastoupení prostřednictvím institutu ustanovení zástupce pro řízení z řad advokátů pokusila u příslušného soudu zajistit.
11. Žalovaná navrhl a, aby soud žalobu zamítl.

IV. Podání (replika) žalobkyně před nařízeným ústním jednáním

12. Soud nařídil ve věci ústní jednání, z něhož se žalobkyně omluvila.
13. Jako důvod své neúčasti na ústním jednání uvedla, že soud nařídil jednání za situace, kdy s ohledem na změnu právní úpravy od 1. 1. 2024, v důsledku nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 44/201 nedostal své úřední povinnosti vyslovit dle § 76 odsr, 2 s. ř. s. nicotnost napadeného rozhodnutí žalované z důvodu rozpornosti § 18 odst. 2 a § 23 odst. 5, neboť v konečném důsledku se novela zákona o advokacii účinná ode dne 1. 1. 2024 neprojevila v ust. § 18 odst. 2 a § 18c odst. 3 zákona o advokacii, když v žádném

ustanovení se nevyskytuje úprava pro účely určení advokáta za úplatu. To také žalovaná ve svém vyjádření potvrdila tím, že se novelizovaná právní úprava nedotkla stávajícího požadavku zákona na doložení neúspěšně oslovených advokátů žadatelem o právní službu. Městský soud v Praze v tomto řízení nepostavil najisto, zda se novela zákona o advokacii neměla projevit ve vztahu k podmínkám určení advokáta i pro účely určení advokáta za úplatu. Městský soud se nevypořádal se skutečností že ust. § 23 odst. 5 a ust. § 18c zákona vedle sebe neobstojí, když ust. § 23 odst. 5 na jedné straně explicitně upravuje možnost požádat žalovanou o určení advokáta za úplatu, avšak na straně druhé tak činí implicitně podle § 18c zákona, aniž by došlo ke změně. Tím jsou vyloučeni z poskytnutí právní pomoci žadatelé, kteří se nemohou domoci určení advokáta z jiných důvodů než majetkových a příjmových. Přitom vyhláška č. 120/2018 Sb. zachovává ve formuláři žádosti o právní službu za úplatu údaj „ustanovení zástupce soudem, tj. prokazování uvedených poměrů příslušnému soudu.

14. Žalobkyně v návaznosti na uvedené skutečnosti navrhla, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí pro neexistenci ustanovení o určení advokáta za úplatu nebo předložil věc Ústavnímu soudu pro rozpor zákona s Ústavou.

V. Posouzení žaloby městským soudem

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, neboť byla doručena soudu prostřednictvím poštovní přepravy s podacím razítkem 15. 3. 2024, tedy v zákonné lhůtě od vydání napadeného rozhodnutí.
17. Žaloba není důvodná.
18. Předně soud konstatuje, že argumentace žalobkyně odlišným právním názorem žalované vysloveným v jejím rozhodnutí v roce 2023 neobstojí, neboť v této souzené věci i v jiných obdobných věcech včetně judikatury Nejvyššího správního soudu soudy, rozhodující v situaci právní úpravy po 1. 1. 2024 rozhodují ustáleně o důkazním břemenu žalobkyně v případě aplikace ust. § 18c odst. 3 zákona o advokacii tak, jak to učinila žalovaná v této věci, a z důvodů, které budou uvedeny níže. Nelze vycházet z jednoho rozhodnutí žalované z r. 2023 a učinit jej „vzorem“ pro legitimní očekávání stejné praxe, nadto žalobkyně ani neuvádí skutkové a právní okolnosti jí uvedeného příkladu, z něhož dovozuje stejnou *právní* situaci. Žalobkyně se tak na základě jediného rozhodnutí nemůže dovolávat dobré víry v jednotnost správní praxe žalované, když docházelo k vývoji právní úpravy.
19. Městský soud se v této věci zabýval rozhodovacím důvodem, který byl klíčový pro zamítnutí žádosti žalobkyně a který sám o sobě pro neurčení advokáta obstojí. Tímto důvodem je nesplnění zákonného požadavku na doložení neúspěšného oslovení dvou advokátů, kteří jí odmítli poskytnout právní službu. Při posuzování tohoto důvodu není mezi účastníky sporné a soud si je vědom toho, že žalobkyně žádala o úplatné poskytnutí právní služby.

20. Soud vyšel z právní úpravy zákona o advokacii, který pro určení advokáta k poskytnutí právní služby stanoví několik podmínek, které musejí být splněny kumulativně.
21. Podle § 23 odst. 3 zákona o advokacii, *byl-li advokát určen podle § 18c k poskytnutí právní služby bezplatně a spočívá-li právní služba v zastoupení v řízení před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem, hradí jeho odměnu stát podle právního předpisu upravujícího mimosmluvní odměnu, není-li stanoveno jinak. V ostatních věcech má advokát určený podle § 18c k poskytnutí právní služby bezplatně pouze nárok na poskytnutí náhrady podle stavovského předpisu. Ustanovení § 22 odst. 1 části věty za středníkem se nepoužije.*
22. Podle § 23 odst. 5 zákona o advokacii, *byl-li advokát určen podle § 18c k poskytnutí právní služby za úplatu, hradí jeho odměnu klient podle právního předpisu upravujícího mimosmluvní odměnu, nedohodne-li se advokát s klientem jinak.*
23. Podle § 18c odst. 3, *nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.*
24. Z citované právní úpravy vyplývá, že zákon v ust. § 23 s účinností od 1. 1. 2024 rozlišuje poskytnutí právní služby bezplatně (odst. 3) na straně jedné a poskytnutí právní služby za úplatu (odst. 5) na straně druhé. V případě poskytované právní služby *za úplatu*, dle normativního odkazu na § 23 odst. 3 obsaženého v § 18c odst. 3 zákona o advokacii, to znamená, že pro určení advokáta za úplatu – tedy i pro případ úplatných služeb žalobkyně – stále platí povinnost žadatele splnit podmínku § 18c odst. 3 zákona o advokacii a to nejen uvést, ale *doložit* bezúspěšné oslovení alespoň dvou advokátů.
25. Určení advokáta žalovanou je až krajní možností poté, co žadatel dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem a nemůže si zajistit poskytnutí právních služeb jinak. To vyplývá z ust. § 18 odst. 2 zákona o advokacii, podle něhož ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak, má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí.
26. Z tohoto citovaného ustanovení zákona o advokacii vyplývá, že žadatel je povinen doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů tehdy, kdy se domáhá určení advokáta jinak, než v případech uvedených v § 23 odst. 3 zákona o advokacii. O které případy konkrétně jde, vyplývá z ustanovení § 23 odst. 3 zákona o advokacii.
27. Žalobkyně v dané věci pouze tvrdí, že oslovila konkrétní dva jí jmenované advokáty, avšak netvrdí ani ze správního spisu nevyplývá, že by odmítnutí právní služby nějakým ověřitelným způsobem (např. z potvrzení či z výpisu SMS zpráv) pro účely řízení, doložila.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2024, č. j. 7 As 194/2023-41 vyslovil, že důkazní břemeno v této otázce tíží žalobkyni. Vyložil, že bylo „na stěžovatelce, aby dostatečně prokazatelným způsobem osvědčila, že ji jmenovaní advokáti skutečně odmítli, to se jí však nepodařilo. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se žalovanou a krajským soudem, že stěžovatelka nedoložila, že se neúspěšně pokusila zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů (§ 18c odst. 3 zákona o advokacii).“

Stěžovatelka sice v žádosti uvedla jména tří advokátů, avšak potvrzení o odmítnutí poskytnutí právní služby nedoložila ani u jednoho z nich. Uvedené vyvolává nemožnost vyhovění žádosti z důvodu nesplnění podmínky dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii, tedy nedoložení potvrzením jména dvou konkrétních advokátů, kteří stěžovatelce odmítli poskytnout právní službu. Jelikož podmínky stanovené zákonem o advokacii musí být splněny kumulativně, již jen z tohoto důvodu nemohla být žádost stěžovatelky úspěšná (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28)“.

29. Žalobkyně v doplnění své žaloby uvedla, že jí oslovení advokáti odmítli poskytnout právní služby telefonicky, resp. osobně, včetně písemného potvrzení této skutečnosti, avšak, jak vyplývá ze žádosti a ze správního spisu, žádné takové písemné potvrzení žalobkyně v řízení o žádosti nepředložila. Žalobkyně ostatně ani neuvádí, kdy takové písemné potvrzení od obou advokátů obdržela, a její tvrzení je v rozporu s obsahem žaloby, v níž citovala své oslovení advokátů výslovným textem SMS zprávy, přičemž tito advokáti reagovali odmítnutím telefonicky, resp. osobně. Tím ovšem žalobkyně neprokázala, že si požadovanou právní službu nemohla zajistit *jinak* oslovením alespoň dvou advokátů, a proto nebyla naplněna výchozí podmínka dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s § 18c odst. 3 zákona o advokacii, tj. žalobkyně neprokázala, že si nemůže zajistit poskytnutí právní služby jinak.
30. Městský soud v Praze se tedy ztotožnil se žalovanou, že žalobkyně neosvědčila nemožnost zajistit si právní služby jinak dle § 18 odst. 2 ve spojení s § 18c odst. 3 zákona o advokacii.
31. Soud shrnuje, že žadatelé o určení advokáta od 1. 1. 2024 dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii nejsou k určení advokáta pro poskytnutí právní služby nijak omezeni na nepříznivé majetkové poměry (a jejich prokázání). Mohou tedy žádat o bezplatné určení advokáta, kdy náklady na odměnu advokáta nehradí a v případech stanovených v § 23 odst. 3 zákona o advokacii ji hradí stát. Kromě toho ve všech případech mohou žádat o určení advokáta za úplat, kterou však žadatelé hradí z vlastních prostředků.
32. Jak už Městský soud v Praze judikoval (srov. rozsudky č.j. 10 A 49/2024-34, č. 17A 43/2024-31) právě ve věci žalobkyně pro určení advokáta k poskytnutí právní služby žadatelé nicméně stále musí splnit výchozí podmínky dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii, tj. především to, že si žadatel nemůže zajistit poskytnutí právních služeb *jinak*. Právě k prokázání této podmínky se pak vztahuje podmínka stanovená v ustanovení § 18c odst. 3 zákona o advokacii. Podle ní je žadatel, pokud nejde o poskytnutí právní služby na náklady státu v případech dle § 23 odst. 3 zákona o advokacii, povinen v žádosti doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů. Jestliže totiž žadatel prokáže, že i přes ochotu uhradit odměnu advokáta opakovaně nebyl schopen si právní služby zajistit (tj. zajistit si ji *jinak* než určením), je na místě určit advokáta takovému žadateli rozhodnutím žalované.
33. Na základě shora uvedených skutečností nejsou důvodné námitky žalobkyně o vnitřně rozporné či neúplné právní úpravě rozhodných ustanovení zákona o advokacii, kterou žalobkyně považuje za důvod k prohlášení nicotnosti rozhodnutí nebo k předložení věci Ústavnímu soudu. Soud postupoval podle platné a logické právní úpravy, která nestanoví žádné nesrozumitelné a nesplnitelné mantinely pro možnosti zastupování

žadatelů o právní službu i v případě právních služeb úplatných. Odpovídá tak obecně algoritmu zastoupení a úhrady služeb advokáta v krocích – volba advokáta plně dle vůle klienta – určení advokáta bezplatně a úhrada státem – určení advokáta za úplatu a úhrada jím samotným, přičemž ve třetím případě i při úplatné právní službě dle zákona i zcela logicky platí, že určení advokáta předpokládá prokázání odmítnutí právní služby ze strany dvou oslovených advokátů. Žalovaná tedy musí mít pro účely svého rozhodnutí k dispozici nejen tvrzení žadatele o oslovení dvou advokátů, ale i prokázání, že situace u žadatele je taková, že se skutečně po oslovení dvou advokátů nedomohl požadovaného zastoupení. Volání žalobkyně po doplnění zákonné úpravy, bez níž je dle jejího názoru napadené rozhodnutí nicotné, nevychází ze srozumitelné argumentace žalobkyně, neboť i v případě žádosti o úplatnou právní službu není vyloučeno, že by nemohla nastat podmínka odmítnutí právní služby ze strany dvou advokátů, potřebná pro kladné rozhodnutí o žádosti.

34. Na základě shora uvedeného soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nicotné, neboť nesplňuje žalobkyní tvrzené znaky nicotnosti ani neshledal potřebu předložit věc Ústavnímu soudu. Tvrzení žalobkyně o vnitřní rozpornosti právní úpravy a její předpoklad, že toto posoudí městský soud jako přezkumný soud v rámci zahájeného řízení před nařízeným jednáním, které ostatně žalobkyně požadovala, nadto není ani důvodem pro to, aby se žalobkyně neúčastnila ústního jednání, neboť při něm se předpokládá, že žalobce bude svá stanoviska obhajovat.
35. Žalobkyně nesplnila zákonnou podmínku prokázání odmítnutí právní služby ze strany dvou oslovených advokátů, proto nevyhověla podmínkám pro určení advokáta k právní službě za úplatu. Žalovaná současně, jak již je ustáleně správními soudy judikováno, nebyla povinna žalobkyni k odstranění vad její žádosti vyzývat, či ji jakkoliv poučovat.
36. Z uvedených důvodů městský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.